

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **D. A. T.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený zmocněncem Mgr. et Mgr. Ing. P. K. C., LL.D.
doručovací adresa X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 4. 2023, č. j. OAM-1048/ZA-ZA11-HA15-2022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 4. 2023 č. j. OAM-1048/ZA-ZA11-HA15-2022 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané dne 27. 11. 2022 rozhodnuto tak, že mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

§ 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

2. Žalobce namítal, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá, z jakého důvodu byla jeho žádost zamítnuta, znění odůvodnění je zmatečné, nevyplývá z něj, ke kterému vyjádření žalobce správní orgán přihlížel a do jaké míry se kterým z nich zabýval, skutečnosti z jeho vyjádření splývají v jedno, správní orgán směšuje a jasně nevysvětluje, na základě jakých informací o nedůvodnosti žádosti žalobce rozhodl; žalovaný pouze ukazuje na výsledky pohovoru žalobce.
3. Poukazoval na § 68 odst. 1 a 3 správního řádu a náležitosti odůvodnění, které v napadeném rozhodnutí považoval za nedostatečné, v důsledku toho je rozhodnutí nepřezkoumatelné, odůvodnění neobsahuje předepsané náležitosti. Rovněž odkázal na § 2 odst. 4 správního řádu, měl za to, že žalovaný konal nezákonně a dle své libovůle, což odporuje základním zásadám správního řízení a podmínkám materiálního právního státu, k tomu viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) č.j. SJS 906/2006 a č.j. 4 As 75/2006-52 a Doporučení Výboru ministrů Rady Evropy č. (80) 2, které se týkají správního uvážení.
4. Napadenému rozhodnutí vytýkal rozpor s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), kdy žalovaný nevyvíjel dostatečnou snahu ke zjištění skutkového stavu, nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, neopatřil si potřebné podklady pro rozhodnutí, dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním a nesprávným právním závěrům, porušil § 3 odst. 3, 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu a § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.
5. Žalovaný se měl zabývat též možnostmi udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, osobní situace žalobce v zemi původu, jak ji popsal v řízení, je důvodem pro udělení humanitárního azylu.
6. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Dle žalovaného bylo v průběhu správního řízení objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je legalizace pobytu na území ČR, neboť pozbyl pobytové oprávnění, žalobce návrat do Vietnamu odmítá, neboť tam byl diskriminován kvůli své odlišné sexuální orientaci.
8. Žalovaný považoval žalobní námitky za nekonkretizované, žalobu považoval za neprojednatelnou, neboť v ní nejsou dostatečně specifikovány žalobní body. Pro případ, kdy by soud shledal žalobu za projednatelnou, uvedl, že žalobu považuje za nedůvodnou a účelovou, žalovaný se v průběhu správního řízení vypořádal se všemi důvody uvedenými žalobcem a vysvětlil mu, proč tyto důvody nelze považovat za azylově relevantní. Odůvodnění v logickém sledu a srozumitelně reaguje na zjištěné skutečnosti, žalovaný odkázal na konkrétní souvislosti uvedené v napadeném rozhodnutí, které považoval za Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

zákonně a věcně správné. Je třeba, aby žalobce svou situaci řešil v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců.

9. Dle žalovaného nebyla žalobou zpochybněna zákonnost rozhodnutí, kterým se mezinárodní ochrana neuděluje, a proto navrhl, aby soud žalobu odmítl, popřípadě pak aby ji zamítl.

IV. Obsah správního spisu

10. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce, občan Vietnamské socialistické republiky, poskytl dne 30. 11. 2022 údaje k žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice, uvedl, že je bez náboženského vyznání a politického přesvědčení, nikdy nebyl členem politické strany, je svobodný, děti nemá, ve Vietnamu žil v X v rodinném domě s otcem, dědečkem, babičkou a nevlastní matkou, kteří tam stále žijí, dědeček již zemřel, do ČR vycestoval dne 18. 2. 2017 na základě českého víza za účelem studia, od té doby je zde nepřetržitě, je zdravý, nemá zdravotní omezení ani zvláštní potřeby, jen nemůže jíst pálivé věci a hovězí maso, důvody své žádosti popsal v samostatném prohlášení, které přiložil, ve Vietnamu je diskriminován.
11. V písemném prohlášení žalobce uvedl, že patří do komunity LGBT s touhou být skutečnou ženou, řadí se k transgender lidem, ví to už od malička, ve Vietnamu je to však považováno za nemoc nebo přehnané předvádění, žalobce měl ve Vietnamu strach z otce, že by jej vyhodil z domu, styděl se před přáteli i rodinou, snažil se nebýt nápadný, ve škole raději skákal přes švihadlo, preferoval běh, kluci se mu často smáli a byl i zmlácen. V České republice se mu změnil život, může být sám sebou, nikdo ho nezesměšňuje a nepohrdá jím, není diskriminován a cítí se tu bezpečně.
12. Během pohovoru dne 30. 11. 2022 uvedl, že z Vietnamu vycestoval za účelem studia, do ČR přicestoval proto, že náklady na studium jsou zde nižší, než v jiných státech, studoval zde 1 rok na vysoké škole, pak začal pracovat a pracuje nadále jako číšník, přišel o studentské vízum a dostal správní vyhoštění. Nechce se vrátit do Vietnamu, má tam rodinu (otce, sestru, nevlastní matku, nevlastního bratra), ale není s nimi v kontaktu (pouze se sestrou), rodina ho nepřijímá, ve Vietnamu je to velmi diskriminující vůči těm, kteří mají jinou sexuální orientaci, každý by se na něj díval divně, je muž, ale cítí se jako žena, chtěl by být žena, má zájem o muže, je transsexuál. Ve Vietnamu se na něj dívali divně, kamarádi se ptali, proč není jako oni, měl ženský hlas, byl považován za exota, ve Vietnamu žádné problémy neměl, svou sexuální orientaci tam veřejně neprojevoval, v ČR měl přítele, neměli žádné problémy, ale rozešli se a přítel odletěl do Vietnamu. V 17 letech si uvědomil, že se cítí být ženou, kluby pro LGBT nenavštěvoval ve Vietnamu ani v ČR, jeho rodina již nyní ví o jeho sexuální orientaci, poznali to z fotek v roce 2019, chtěli, aby si ostříhal vlasy na kluka, žalobce je neposlechl, už s nimi není v kontaktu. V případě návratu do Vietnamu se obává, že ho rodina a veřejnost nepřijme, je tam velká diskriminace lidí s jinou sexuální orientací, nejsou tam na to zvyklí, jiné problémy ve Vietnamu neměl, ani se státními či bezpečnostními složkami, nebyl trestně stíhán, neměl problémy při vycestování, chtěl byv ČR zůstat, aby měl lepší soukromý život, necítí se zde být diskriminován.
13. Součástí spisu je dokument Informace OAMP ze dne 14. 6. 2022, Vietnam – Bezpečnostní a politická situace v zemi, vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, stav: červen 2022, a dokument Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

migrační politiky ze dne 3. 3. 2022 – Vietnam, Informace Australské vlády z 11. 1. 2022, Zpráva o zemi Ministerstva zahraničních věcí a obchodu.

14. V napadeném rozhodnutí ze dne 13. 4. 2022 žalovaný podrobně rekapituloval všechna tvrzení žalobce, a to jak při poskytnutí údajů k žádosti, tak při pohovoru a uvedená v písemném prohlášení žalobce, shledal, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je legalizace jeho pobytu na území ČR, neboť pozbyl pobytové povolení, návrat do Vietnamu odmítá, protože tam byl diskriminován kvůli sexuální orientaci. Žalovaný vycházel z informací poskytnutých žalobcem a dále též z podkladových informací, které se týkají politické situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu, které jsou součástí správního spisu (viz bod 13 výše). Důvody pro udělení azylu dle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu neshledal, neboť žalobce neuvedl nic o tom, že by ve Vietnamu uplatňoval politická práva a svobody a byl za to pronásledován. Z hlediska § 12 písm. b) zákona o azylu přihlédl k tomu, že žalobce přicestoval do ČR za účelem studia v roce 2017, o azyl požádal až v roce 2022, a to v situaci, kdy pozbyl pobytové oprávnění, bylo mu uděleno správní vyhoštění a reálně mu hrozilo vycestování z ČR, k tomu uvedl příslušnou judikaturu. Shrnuje všechna tvrzení žalobce týkající se jeho sexuální orientace a problémů s tím spojených, ze shromážděných podkladů zjistil, že ve Vietnamu je situace ohledně práv LGBTI osob nejednoznačná, sex mezi dospělými osobami téhož pohlaví není nezákonný, ve větších městech je lepší situace z hlediska LGBTI osob, jsou tam pro ně vstřícné prostory (kavárny, obchody, galerie), LGBTI osoby jsou vystaveny nízkému riziku úřední diskriminace, zároveň jsou vystaveny středně velkému riziku společenské diskriminace, a to zejména ve svých vlastních rodinách, vietnamské LGBTI osoby nejsou v každodenním životě přijímány, ale je nepravděpodobné, že by zažily násilí (kromě armády) nebo otevřenou diskriminaci v souvislosti s přístupem ke zboží a službám. Měl za to, že žalobce nepociťoval situaci v zemi původu natolik palčivě, pokud o mezinárodní ochranu požádal až v roce 2022 (když přicestoval v roce 2017), navíc přicestoval za účelem studia, byť mu výše uvedené skutečnosti byly známy již před příjezdem do ČR; jeho tvrzení o diskriminaci tak považoval za spekulativní a účelové. Žalovaný si byl vědom obecně ne zcela příznivé situace LGBTI komunity ve Vietnamu, nicméně dovodil, že ne každý její příslušník nutně musí mít potíže, které by bylo možné podřadit pod azylově relevantní. Muselo by se jednat přímo o pronásledování státní mocí, což žalobce výslovně negoval, přičemž bylo prokázáno, že původcem jeho potíží bylo jeho nejbližší okolí, zejména rodina, dále pak spolužáci, sousedé a známí, ostatně i dle informací Australské vlády se LGBTI osoby setkávají s největším nepochopením právě ve svých rodinách. Nebyla tedy splněna podmínka pronásledování státní mocí, mezinárodní ochrana neslouží k ochraně před všemi negativními jevy v zemi původu, je vyhrazena pouze pro důvody upravené v zákoně o azylu, které v daném případě naplněny nebyly. Z hlediska podmínek pro udělení humanitárního azylu dle ust. § 14 zákona o azylu se zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce, přihlédl k věku a zdravotnímu stavu žalobce, shledal, že žalobce je dospělou, praceschopnou, zdravou a plně právně způsobilou osobou, shledal, že jeho životní situaci nelze považovat za nijak mimořádnou, na udělení humanitárního azylu není právní nárok a je udělován jen ve výjimečných případech, kdy by bylo nehumánní jej neudělit, jeho případ je běžný a není případem zvláštního zřetele hodným, humanitární azyl není určen ke zřízení pobytového povolení, k tomu je určen zákon o pobytu cizinců. K možnosti udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu se žalovaný podrobně zabýval politickou situací ve Vietnamu, který je autoritářským státem, kde vládne Komunistická strana Vietnamu, Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

žalobce však nikdy neměl problémy se státními orgány či bezpečnostními složkami ani nebyl trestně stíhán, žalobce ani nikdy nebyl aktivní v kritice vietnamského režimu, státní orgány o něj nikdy nejevily zájem před jeho odjezdem ze země, a není důvod se domnívat, že by tak mohly činit v případě jeho návratu do vlasti, a to ani z důvodu jeho odlišné sociální orientace. Žalovaný tak dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), jelikož žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez jednání.
16. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ust. § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Soud předně konstatuje, že žalobu považuje za projednatelnou, žaloba ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. žalobní body, byť velmi stručné, obsahuje. Za tyto žalobní body resp. jejich zárodky, ve kterých je zpochybňována zákonnost napadeného rozhodnutí, soud považuje zejména tvrzení žalobce, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné z důvodu zmatečnosti, a dále tvrzení, dle kterého osobní situace žalobce v zemi původu odůvodňuje udělení humanitárního azylu.
18. První žalobní námitka směřuje k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, soud jej však nepřezkoumatelným neshledal.
19. Žalovaný v rozhodnutí nejprve přehledně, úplně a správně rekapituloval veškerá tvrzení žalobce, která poskytl ve správním řízení, neboť právě jeho tvrzení podstatným způsobem definují rámec skutečností posuzovaných v rámci řízení o mezinárodní ochraně. Jednalo se o tvrzení, která žalobce uvedl při poskytnutí údajů k žádosti, dále o tvrzení uvedená při pohovoru a tvrzení uvedená v písemném vyjádření žalobce předloženém dne 30. 11. 2022. Dále uvedl, z jakých podkladů vycházel, kdy se jednalo jednak o údaje poskytnuté žalobcem a dále o informace, které žalovaný shromáždil ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu (viz zprávy uvedené v bodu 13 výše). Žalovaný tedy jasně označil tvrzení žalobce, ze kterých vycházel, přitom nezpochybňoval jejich věrohodnost. Podle konstantní judikatury správní orgán zjišťuje skutkový stav věci v rozsahu možných důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, které vycházejí v první řadě z žadatelovy výpovědi v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 – 41). Žalovaný tyto požadavky respektoval, když vyšel z konkrétních tvrzení žalobce, která uvedl do souvislosti se zjištěními vyplývajícími ze shromážděných podkladů o zemi původu a následně též jednotlivě s příslušnými ustanoveními zákona o azylu, na základě kterých by žalobci případně mohla být poskytnuta mezinárodní ochrana; ke každému z těchto ustanovení uvedl své srozumitelné úvahy, proč dle jeho názoru v jednotlivých případech žalobce podmínky pro udělení mezinárodní ochrany nesplňuje. Úvahy žalovaného přitom soud Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

považuje za srozumitelné, konzistentní, reflektující individuální okolnosti případu žalobce i příslušnou právní úpravu a korespondující se závěry z nich vyvozenými. Napadené rozhodnutí tak vady nepřezkoumatelnosti a zmatečnosti nevykazuje, námitka žalobce, která je navíc formulována značně obecně, je nedůvodná.

20. Podle ust. § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
21. K námitce ohledně neudělení humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu) je zapotřebí uvést, že obecná východiska soudního přezkumu takového rozhodnutí shrnul Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 21. 3. 2018 č. j. 6 Azs 6/2018-33: „Podle § 14 zákona o azylu lze azyl z humanitárních důvodů udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud připomíná, že citované ustanovení v sobě kombinuje neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, jehož výklad ze strany žalovaného podléhá soudnímu přezkumu v plném rozsahu, a správní uvážení žalovaného odrážející skutečnost, že ani v případě hodném zvláštního zřetele není žalovaný povinen humanitární azyl udělit, bude-li respektovat příslušné mantinely pro svou diskreci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. května 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS). V případě stěžovatele přitom žalovaný vůbec neshledal důvod hodný zvláštního zřetele, bez něhož je jeho správní vyloučení ohledně udělení humanitárního azylu vyloučeno. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 11. března 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, „smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“
22. Z judikatury NSS tak vyplývá, že humanitární azyl je ze své povahy výjimečný institut, který se uděluje například osobám těžce postiženým, těžce nemocným, či osobám, které pocházejí z oblastí, jež jsou významně zasaženy humanitární katastrofou, a je koncipován jako dobrodíní státu, a nikoli jako právo žadatele na přiznání azylu (viz rozhodnutí NSS ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, ze dne 17. 9. 2010, č. j. 2 Azs 14/2010-92, ze dne 29. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011-47, ze dne 22. 9. 2016, č. j. 6 Azs 167/2016-31).
23. Žalovaný se na str. 7 napadeného rozhodnutí vypořádal s tím, zda byly dle jeho názoru splněny podmínky pro udělení humanitárního azylu, hodnotil přitom životní situaci žalobce, jak ji žalobce popsal ve správním řízení (včetně situace rodinné, sociální a ekonomické), uvedl, že žalobce je dospělou, plně právně způsobilou, zdravou a praceschopnou osobou, jeho životní situaci nepovažoval za nijak mimořádnou ani za takovou, kdy by bylo zcela „nehumánní“ azyl neudělit, na základě toho nenalezl žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení humanitárního azylu. Soud považuje učiněné hodnocení v souladu se shora uvedenou judikaturou za dostatečné, ve shodě s žalovaným

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

pak má za to, že nebyl naplněn neurčitý právní pojem „v případě hodném zvláštního zřetele“, aby mohl být otevřen prostor pro správní uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv, žalovaný své závěry podložil přezkoumatelným úvahami vycházejícími z individuálních okolností daného případu. Žalobce v žalobě neuvedl žádné konkrétní důvody, kterými by výše uvedené hodnocení zpochybnil. Námitka je tak nedůvodná.

24. K námitkám, že žalovaný porušil § 2 odst. 4, § 3, § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu a rozhodoval v rozporu s § 12, § 13, § 14a a § 14b zákona o azylu, soud konstatuje, že je nelze považovat za řádný samostatný žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. *„Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti“* (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmto požadavkům obecné odkazy na ustanovení správního řádu a zákona o azylu, které nejsou nad rámec výše uvedených žalobních bodů podepřeny konkrétními skutečnostmi či právní argumentací, nedostojí (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72). Soud se proto těmito námitkami samostatně nezabýval.
25. S ohledem na shora uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. října 2023

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.